

„Řada základních uměleckých škol dělá krásné projekty, ale nejsou tolik vidět,“ říká ředitel České filharmonie David Mareček

02.05.2017

Na náměstí Jiřího z Poděbrad a v kostele Nejsvětějšího srdce Páně vyvrcholí 30. května projekt ZUŠ Open koncerty a jinými uměleckými vystoupeními, které mají za cíl zviditelnit činnost všech základních uměleckých škol z celé republiky. O projektu se více rozhovořil ředitel České filharmonie David Mareček.

Jak se stalo, že se Česká filharmonie zapojila do projektu ZUŠ Open?

Jsem členem Správní rady pořádajícího Nadačního fondu Magdaleny Kožené a zároveň spolupatronem celého projektu. Je to tedy spíše moje osobní aktivita, ale samotná Česká filharmonie dělá řadu edukačních programů, takže se vlastně do projektu mimoděk zapojuje. Šéfdirigent Jiří Bělohlávek diriguje například orchestr, v němž hrají žáci základních uměleckých škol spolu s filharmoniky a nacvičí program, který pak provedou v Rudolfinu. Česká filharmonie jako instituce se tedy na projektu nepodílí oficiálně, ale úzce s ním spolupracuje. ✖

Máte pocit, že je potřeba, aby se základní umělecké školy takto zviditelnily?

ZUŠ jsou určitý český fenomén a je potřeba, aby byly vidět. Řada základních uměleckých škol dělá krásné projekty, mají velkou regionální publicitu. Když se ty projekty spojí dohromady, budou vidět po celé zemi. O projektu se bude mluvit a určitě ho lidé zaznamenají v celostátních médiích. Máme i zpětnou vazbu, že si ZUŠ vyměnily mezi sebou zkušenosti a hodně jim to pomohlo. Dozvěděly se například, jak získat mediální partnery, jak oslovit média, ale i jak více spolupracovat s rodiči svých žáků.

V čem jsou ZUŠ jiné oproti vzdělávacím institucím jinde ve světě?

Když se podíváte do zahraničí, kulturní výchova funguje formou kroužků. Nemyslím to zle, můžou být samozřejmě velmi profesionální. Ale nemá to ten punc školy, že dítě dostane vysvědčení a dosáhne nějakého stupně uměleckého vzdělání. Rodič tím má záruku, že je o dítě profesionálně postaráno a nemusí si shánět žádné jiné reference. Vím i o názorech, že by se měly ZUŠ zrušit a přetransformovat do kroužků, s čímž nesouhlasím. Proto je tu projekt ZUŠ Open, aby ve veřejném prostoru ukázal, jak vypadá jejich činnost a že mají dětem co nabídnout.

Je to další krok České filharmonie, jak se více přiblížit mladší generaci?

Určitě. Česká filharmonie má také další projekt s názvem Hudba do škol, který financuje Nadace Agrofert a v němž nejde o základní umělecké školy, ale o klasické základní školy. Náš edukační tým spolupracuje s pedagogickými fakultami a zjišťuje, jaké potřeby mají žáci. Do tří let by měla vzniknout zajímavá učebnice hudební výchovy pro základní školy. Abychom učebnici podpořili živým obsahem, vybíráme teď

dodavatele, který do Rudolfinu nainstaluje kamery, jež by snímaly koncerty filharmonie a edukační programy, které se prostřednictvím internetu dostanou do škol. To už je projekt Ministerstva kultury, který osobně podpořil ministr Daniel Hermann a měl by být zahájen v roce 2018. Ve spolupráci s učiteli hudební výchovy chceme dělat pořady pro děti do hodin hudební výchovy.

Co si osobně vy od projektu slibujete?

Věřím, že tím vytvoříme u dětí dobrý vkus. Pokud je dítě zvyklé provozovat od malička dobrý sport, poslouchat kvalitní hudbu, chodit do divadla a na výstavy, bude mít pozitivní vklad do života a dobrý vkus, se kterým může úspěšně pracovat až do dospělosti. Je to jednak naše povinnost jako státní příspěvkové organizace, jednak to sobecky děláme pro klasické hudebníky, abychom si vychovali budoucí publikum.

V Praze 3 sídlí na Komenského náměstí Gymnázium a Hudební škola hl. města Prahy. Do jaké míry spolupracuje s Českou filharmonií?

Nemáme na spolupráci žádnou smlouvu, ale přirozeně spolupracujeme velmi intenzivně. Řada studentů se dostane do mistrovských kurzů, které filharmonie pořádá, chodí na naše koncerty nebo hrají ve Studentské filharmonii, která vystupuje v Rudolfinu s dirigentem Markem Ivanovičem.

Váš profesní vývoj je překvapivý. Jak se z učitele klavíru stane šéf České filharmonie?

Tak jednoduché a přímočaré to nebylo. (smích) Na ZUŠ jsem učil, když jsem studoval na JAMU klavír. Poté jsem si souběžně vyzkoušel i řídit malý tým na hudebním gymnáziu v oboru klávesové nástroje, paralelně jsem pracoval i na brněnské konzervatoři. Tam jsem měl na starosti agendu zahraniční styky, kde jsem sbíral první zkušenosti, co obnáší udělat koncert. Po sedmi letech jsem se přihlásil na dramaturga brněnské filharmonie, kterého jsem pak dělal na půl úvazku. Když zde vyhlášovali konkurz na ředitele filharmonie, zprvu nikoho nevybrali. Když probíhalo druhé řízení, přemlouvali mě lidé z orchestru, abych se do něj přihlásil. Vyzkoušel jsem si to a ono to vyšlo. Čili k manažerské pozici jsem se nedostal na první dobrou.

Stačí dneska orchestrům mít na programu osvědčené skladatele, anebo se musí snažit nabídnout i něco exotičtějšího?

Záleží na tom, jakou dramaturgii orchestry dělají. Klasický dramaturg sestaví na sezonu seznam skladeb a pak hledá umělce, který provede předem daný program. Pak je tu druhý přístup, který praktikuje i Česká filharmonie, že nejdřív se vybere umělec a pak se postaví program. Dramaturg musí namíchat atraktivní program jednak pro abonenty, kteří navštěvují koncertní sály často a chtějí slyšet nové věci, ale i pro ty, kteří se rozmyšlejí spontánně. V našem případě musíme brát na zřetel i nahrávací aktivity pro Supraphon, DECCA Classics a Českou televizi. Ozvláštnění, jak vy říkáte, děláme tím, že vyhledáváme neokoukané skladatele anebo sólisty, kteří v Praze pravidelně nevystupují.

Není zcela běžné, že by Česká filharmonie hrála jazz, filmovou hudbu nebo crossover.

Není, ale třeba jazz mají muzikanti velice rádi. Mnoho hráčů se mu věnuje ve svém volném čase a vyhledávají ho i kvůli rozvoji svých schopností. Ve čtvrtek 22. června pořádáme na Hradčanském náměstí koncert pod širým nebem, kde bude hostem slavný americký trumpetista Wynton Marsalis a jeho jazzband. Nastoupí celá filharmonie a společně zahrají Marsalisovu Swingovou symfonii. Je to dárek nejen pro posluchače, protože vstup je zdarma, ale i pro naše hráče na konec sezony. Do crossoveru bychom ale nešli. Respektuji třeba Pavla Šporcla, jak si vybudoval pověst interpreta, který umí skvěle zahrát jak klasiku, tak i popové věci. Česká filharmonie hraje ale klasickou klasiku a takto se chceme profilovat i v budoucnu. Crossover je svébytná disciplína a množství posluchačů klasické hudby určitě nerozšíří.

Martin Hošna

David Mareček (nar. 1976) je klavírista, hudební pedagog, manažer a od února 2011 ředitel České

filharmonie. Vystudoval brněnskou konzervatoř v oborech klavír (1996) a dirigování (1998), absolvoval magisterské studium na Janáčkově akademii múzických umění v oboru klavír (2002) a doktorandské studium v oboru interpretace a teorie interpretace tamtéž (2007). V letech 1998–2006 se věnoval pedagogické činnosti na ZUŠ, uměleckém gymnáziu a brněnské konzervatoři jako profesor řádného klavíru, kde byl v letech 2003–2006 též zástupcem ředitele. Od roku 2005 působil ve Filharmonii Brno, nejprve jako dramaturg, o dva roky později se stal jejím ředitelem. V říjnu 2010 zvítězil v konkurzu na generálního ředitele České filharmonie, funkce se ujal 1. února 2011.

Text: Martin Hošna